

Jamsai
ทกลองอ่าน

เจ้าหญิง

Jamsai
เมืงทราย
ทกลองอ่าน

อัญมณี

Jamsai
ทกลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
เจ้าหญิง
เม็ดทราย
ฮันส์ริแย
Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

“

"ผมตัดสินใจแล้ว ผมจะจ่ายให้คุณสองล้าน แล้วเราก็แต่งงานกัน คุณบอกเองว่าคุณรักยายหนูที่สุดในโลก เสียสละแค่นี้เพื่อแกไม่ได้เชียวนะหรือ"

"สองล้าน..."

"น้อยไปรี"

"เออ มันมากไปต่างหาก ฉันว่าแค่ล้านเดียวก็น่าจะพอ ฉันละเอียดใจ" บอกว่าละเอียดใจแต่พูดเรื่องเงินได้หน้าตาเฉย อะไรมันจะขอโตเมติกขนาดนั้น อนาคตตัวเองเล็กน้อย ฉันคงมีอาชีพรับจ้างทั่วไปค่าตัวสุดปรี๊ดไปซะแล้ว

"สรุปว่าคุณตกลงนะ"

”

เจ้าหญิงเว็ดทราย

อัญชรัย เฮียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2550

พิมพ์ครั้งที่ 3 สิงหาคม 2555

พิมพ์ครั้งที่ 2 กรกฎาคม 2550

พิมพ์ครั้งที่ 4 สิงหาคม 2558

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1630-5

ภาพประกอบ istock.com / Lonely__

istock.com / A_teen

istock.com / ze_pedro

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พินพูน

กระต่ายกบอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

คำนำ

เทพนิยายที่เราเคยอ่านสมัยเด็กมักจะประกอบด้วยตัวละครอย่างเจ้าหญิง และเจ้าชาย ที่ทั้งสวย หล่อ และที่สำคัญ...รวย ซึ่ง 'กชนิภา' ผู้นี้ไม่มีคุณสมบัติ ดังกล่าวเลยสักข้อ และนอกจากไม่มีแล้วยังตรงกันข้ามสุดขีดอีกด้วยค่ะ...

แต่นางเอกของเราที่เปรียบเหมือนเจ้าหญิงเม็ดทราย เป็นดั่งกวดทราย ไร้ค่าคนนั้นแหละที่จะมาสร้างสีสันบนหน้ากระดาษจนทุกท่านเปลี่ยนความคิด ใหม่เลยว่าเจ้าหญิงในเทพนิยายเดิมนั้นช่างจืดชืดและแสนธรรมดาเมื่อเทียบกับเจ้าหญิงอย่างกชนิภา

และในที่สุดเราก็ได้กลับมาพบกันอีกครั้งกับสุดยอดผลงานของ 'อัญชรีย์' ที่บอกได้สองคำเลยว่า 'ฮอตมากกกก' เชื่อว่าแค่ทุกท่านเห็นจำนวนครั้งที่ถูก ตีพิมพ์ใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 4) ก็การันตีความเผ็ดดูแบบถึงพริกถึงขิง เบี้ยวบริด จนเซ็ดฟัน เจือด้วยความหวานละมุนตามสไตล์อัญชรีย์แล้วนะคะ เราจะรอช้า อยู่ไย รีบเปิดไปสัมผัสพระเอก...เอ๋ย เรื่องราวความรักของเจ้าหญิงเม็ดทราย คนนี้กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชายจึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดสี่คนด้วยกัน เป็นหลานชายสาม หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 33 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว) โดยเจ้าหญิงเม็ดทรายเป็นผลงานลำดับที่ 10

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางทีก็ใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอาเอง อาจมีการเพิ่มและตัดบางส่วนออกบ้างเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนมากๆ ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกท่านกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (Facebook fanpage, Email, Blogger, Jamsai.com)

อัญชรีย์

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

อีกสิบเจ็ดนาทีกว่าจะถึงป้ายโม่งตรง โຕ้ะเก้าอี้ในร้าน 'แปะกวง' ร้าน ก๋วยเตี่ยวปลาโหรมๆ ที่ยั้งคงไว้ซึ่งเสน่ห์ของร้านเก่าแก่ มีชายหนุ่มหน้า สวยใส่สูทสีหนุ่มเกาหลีสีผิวพรรณผุดผ่องแจกเช่นผู้ดีมีเงิน กับสตรีบุคลิก สุดเหมืลสีหน้าเคร่งเครียด ดูเผินๆ เหมือนอาเจ็ยักกลางคนฐานะไม่ค่อยดีนึ่ง ประจันหน้าถกเถียงกันอยู่ สตรีคนดังกล่าว...คือฉันเอง แต่จริงๆ แล้ว ฉันอายุยี่สิบห้า ยังห่างไกลจาก 'วัยกลางคน' พอควร

"ฉันมีธุระจำเป็นจริงๆ นีหว่า นีมันลูกเกนะเว็ย ฝากไว้แค่สองสาม วันจะเป็นภาระอะไรักหนา" ฉันกัดฟันพูดกับผู้ชายตรงหน้า พยายามไม่ ชมวดคิ้วหน้าผะริ้วรอยก่อนวัยมากนัก

"โห! แกก็เข้าใจกันมั่งดิ ฉันเพิ่งแต่งงาน ข้าวใหม่ปลามันนะเพ็ย จะให้ เอาเวลาที่ไหนไปดูแลเด็ก"

"เฮ้อไอนี้ ถ้าแกไม่ใช่พ่อ ฉันคงไม่เหน็อยมาพาล่าม หัดรู้หน้าที่ซะมั้ง ลีพะ"

"แกเป็นแม่ก็ช่วยดูไปก่อนสิ อีกซักเดือนสองเดือนฉันคงพอมีเวลา ปลีกตัวไปหาได้บ้าง แกก็รู้ว่าเม็ยฉันเขาเป็นคุณหนูบอบบาง ซึนทึ๊งๆ ขว้างๆ

เขาก็เข้าใจแย"

"ขอะ ไม่สนใจลูกเพราะเมียหลวงหรือเมียน้อยกันแน่" หมอนี่มัน ก็แค่หาข้ออ้างเพื่อปิดความรับผิดชอบ

"ก็ทั้งสองอย่างนะแหละ"

ไม่ทันขาดคำเสียงเพลงเรียกเข้าสู่สระห่อจากมือถือมันก็ดังขึ้น ปรากฏว่าเมียโทรมาตาม พอวางสายก็บอกว่า

"ฉันไปนะขะ แกตัดสินใจยังงัยโทรบอกอีกทีละกัน"

"เดี๋ยวลีเว้ยไอ้จ๊ ฉันก็ตัดสินใจแล้วงัยว่าจะฝากยืมหนูไว้กับแก ฉัน ต้องไปจริงๆ นะเว้ย"

"ครั้งนี้ไม่ได้จริงๆ ะ ช่วยทีเถอะ แกเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันนะขะ น่าจะ"

"งั้น ให้ตีมาช่วยดูหน่อยสิ"

"จะบ้าไรเงิ เธอใกล้สอบอยู่ เลี้ยงเด็กก็ไม่ใช่ ยืมหนูไม่คุ้มกับเขาด้วย"

"งั้นแกหาใครมาก็ได้ ให้ไปดูแลยืมหนูที่คอนโดฯ แทนฉัน"

"ไม่ได้ ขึ้นมีใครระแคะระคายก็ช่วยกันพอดี ฉันไม่มีใครที่ไว้ใจได้ หลอก แกจัดการนะดีแล้ว"

"ไอ้เนี่ย พูดยังไม่รู้เรื่อง ปุบปับบแบบนี้ฉันจะหาคนทันได้เงิ"

"ฉันก็ให้เงินแกไปตั้งเยอะตั้งแยะ แกเอาไปจ้างคนเลี้ยงที่น่าไว้ใจ หน่อยสิ อย่างก อาทิตย์หน้าฉันจะให้เช็คเงินสดก้อนหนึ่งเป็นการตอบแทน แล้วนี่...สี่พัน" บอกพลางหยิบเงินสดมาวางให้ตามนั้น "ไปเปลี่ยนแวนให้ มันดูดีกว่านี่ เอาแบบอันเดิมที่ฉันเคยเลือกให้นะ อันนี้มันดูไม่ได้ ทั้งเสีย ทั่วสะหระ" ว่าแล้วมันก็เดินแวงออกไปจากร้านก้วยเตี๋ย

สุดท้ายอด ทำไมแล้วได้ขนาดนี้พะ ลูกทั้งคนมันยังไม่สนใจโยดี

ยืมหนูโมจิของแม่ช่างน่าสงสารอะไรเช่นนี้ ทั้งที่ช่วยอย่างสองขบกำลัง น่ารักน่าซึ้งสุดขีดแต่กลับถูกทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่ได้รับการใส่ใจ คงมีแต่ฉัน คนเดียวที่รักแกสุดสวาทขาดดิน ถ้าไม่จำเป็นต้องไปเชียงใหม่สองวันสอง

คืนจริงๆ แล้วละก็ ฉันจะไม่ปากหน้ามาขอความช่วยเหลือจากไอ้พ่อเลว
นี่เด็ดขาด

แม่อายุที่จะนึกถึง แต่ผู้หญิงที่ออๆ ผู้ดูราวกับด้านชาต่อโลกใบนี้ทว่า
ซุกซ่อนความอ่อนไหวและอ่อนแอเอาไว้ในใจลึกๆ อย่างฉันก็ต้องยอมรับ
อย่างหะเหียงว่าครั้งหนึ่งเคยแอบหลงรักผู้ชายคนนี้ ถึงไม่ได้หลงใหล
คลั่งไคล้มากมาย (ความรังเกียจอาจมากกว่าด้วยซ้ำ) แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่า
เคยมีใจให้อยู่นานปี แม้ถูกห้ามเหยียดจิกหัวใช้อย่างไรก็อดทนเรื่อยมา
เพิ่งจะตาสว่างตัดใจได้เด็ดขาดไม่ถึงสองปีดี มันน่าเศร้าเหมือนกันนะที่ต้อง
ทนเป็นบีบมาเจ็ดปีเต็มๆ แถมลำบากลำบากเลี้ยงลูกให้มันมาเกือบสองปี

บทที่ 1 บราวน์กับสตรอเบอร์รี่

ใครรู้เรื่องนี้อาจคิดว่าฉันนี่ช่างฉลาดน้อย หากที่จริงแล้วที่ทำไปทั้งหมดนั้นก็พอมีเหตุผลอยู่บ้าง หาใช่เง่าชะทีเดียว ฉันเคยรักจิรพัทธ์ก็จริง แต่รักตัวเองมากกว่าหลายเท่า

ฉันเกิดมาโดยที่แม่ไม่รู้ว่ามีพ่อฉันเป็นใคร ถูกทิ้งไว้กับยายที่บ้านนอกทันทีหลังคลอดไม่กี่เดือน แม่ไปมีครอบครัวใหม่และไม่ติดต่อมาอีกเลย ดูเหมือนฉันจะกลายเป็นตราบาปที่แม่ไม่อาจเปิดเผยต่อโลก ฉันช่วยยายขายกล้วยเดี่ยวเลี้ยงชีพจนอายุสิบหก (อยู่ ม.ห้า) ยายก็ตกน้ำคลองเสียชีวิต ฉันกัดก้อนเกลือเรียนต่อจนจบ ม.ปลาย จึงขายบ้าน (ร้านกล้วยเดี่ยวโทม์) และที่ดิน (ผืนเล็กจนแทบไม่พอให้แมวเดินตาย) มุ่งหน้าสู่ตัวเมืองเพื่อเรียนต่อปริญญาตรีควบคู่กับการทำงานไปด้วย

และแล้วโชคชะตาก็ได้ชักพาให้พบชายหนุ่มผู้หนึ่ง...จิรพัทธ์ พิษยสาริน ในคืนพระจันทร์เต็มดวงเมื่อเจ็ดปีก่อน (ตอนนั้นเราต่างก็อายุเพียงสิบแปด) ฉันเป็นคนครัวของผับแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ ตอนนั้นจิรพัทธ์ไปเรียนที่นั่น มันทำตัวเหลวแหลก คบเพื่อนแล้ว มั่วผู้หญิงไปทั่ว หลังเลิกงานฉันเจอมันถูกซ่อมข้างลานจอดรถของผับ บรรดาเพื่อนกินแผ่นแนบไปหมด ฉันเลย

เข้าไปช่วยด้วยมโนธรรมเพราะรู้จักกับคุณกรณีของจิรพัส นับแต่นั้นมาเราก็กลายเป็นเพื่อนกัน

ด้วยลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกันสุดขั้ว ฉันกับจิรพัสจึงดูไม่น่าจะเป็นเพื่อนกันได้ และจริงๆ แล้วฉันก็ไม่อยากคบกับมันนักหรอก แต่บังเอิญมันรวย คอยจ้างให้ทำนั่นทำนี่ตลอด คนฐานะแฉะแฉะอย่างฉันเลยทำใจเมินอู่ข้าวอู่น้ำอย่างนั้นไม่ลง แม้จิรพัสจะมีข้อเสียบางเบอะแต่ก็พอคบได้ แถมยังมีประโยชน์และข้อดีอยู่บ้าง นับแต่รู้จักกัน ชีวิตที่เคยต้องใช้จ่ายอย่างกระเบียดกระเสียนของฉันก็ดีขึ้นเป็นลำดับ สรุปแล้วฉันก็คบกับมันเพื่อเงินนั่นแหละ

เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่มักอยากดูมีค่ามีความสำคัญต่อเพื่อนและสังคม กระทั่งมีบางคนหลงผิดทำเรื่องเหลวแหลกเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ แต่คนอย่างฉันไม่เคยสนใจอะไรทำนองนั้น เพื่อนเมินผู้ชายไม่มองฉันนั้นไม่แคร์ ไม่เคยเชื่อใครหรืออะไรง่ายๆ ทำทุกอย่างเพื่อ (เงิน) ตัวเองเท่านั้น หลายครั้งเคยคิดว่าถ้ายายยังอยู่หรือถ้าฉันมีพ่อ มีแม่ มีพี่น้องก็คงดี ถ้าได้ทำอะไรเพื่อเขาเหล่านั้นบ้างมันคงเป็นความรู้สึกที่ดีจริงๆ ทว่าเมื่อได้รู้จักจิรพัส ฉันก็ได้ทำอะไรเพื่อ (เงิน) เหมือนหลายอย่าง

ฉันกับจิรพัสเรียนจบพร้อมกัน (คนละสถาบัน) ฉันต้องทำงานหนัก จึงขาดเรียนบ่อย ส่วนไอ้หมอนั้นมันเที่ยวหนักแถมยังจ้างฉันทำรายงานตลอด ทั้งที่จริงมันก็เรียนเก่งแต่ไม่มีความรับผิดชอบ จบสี่ปีได้ก็ปฎิหาริย์สุดขีด

ฉันแอบชอบมันโดยไม่ปริปากบอกใครเพราะมันเคยพูดว่า

‘ปกติฉันไม่เคยคบผู้หญิงชี้เหร่เลยนะเว้ย แม้แต่เพื่อนก็เหอะ แกเป็นคนแรก แต่แกเป็นคนดี ช่วยเหลือฉันหลายอย่าง เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดในของฉัน แกก็รู้ว่าบางทีเพื่อนกันฉันยังพันไม่เว้น แต่เว้นแกไว้เพราะเพื่อนดีๆ อย่างนี้หายาก โชคดีแล้วล่ะที่แกชี้เหร่ ฉันเลยทำอะไรไม่ลง มิตรภาพของเราจะได้ยั่งยืน’

ดูปากมัน สามหาวสี่หาวซะไม่มี ได้ยินแรกๆ ฉันก็สะอึกบ้าง แต่หลังๆ เริ่มปลงเนื่องจากเตียงไม่ออก เพราะผู้หญิงแต่ละคนที่มันคบแล้วแล้วแต่อยู่ในเกรตบนๆ ที่คัดสรรรูปร่างหน้าตาอย่างพิถีพิถัน เรื่องของเรื่องก็เพราะมันหล่อและรวยแถมยังปากหวานมาดดี เรื่องสั้นदानแล้วๆ ผู้หญิงบางคนเขาไม่สนใจอยู่แล้ว

เหตุผลหนึ่งที่ผมมีใจให้จิริพัส แต่กลับรังเกียจมันอย่างแรงก็เพราะกลัวโรคติดต่อต่างๆ แม้แต่หลอดดูดก็ไม่เคยใช้ร่วม แต่ตอนนี้ความประพฤติกิริพัสดีขึ้นมาก เนื่องจากแต่งงานกับคุณหนูไฮโซนาม ‘อภษาภา’ หรือ ‘แอ๊พ’ ฉันก็ได้แต่งงานโมทนาสาธุให้ชีวิตแต่งงานของมันเป็นสุขและไปกันรอด

ตอนเราจบมหาวิทยาลัย ฉันกอบโกยเงินทองจากมันได้พอสมควร มันกลับกรุงเทพฯ ทันที่หลังเรียนจบ ฉันทำงานอยู่เชียงใหม่ต่อ คิดว่าตอนนั้นคงแคล้วคลาดกันตลอดชีวิตแล้ว...สาธุ

หว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ ผ่านไปไม่ถึงปีดี (ประมาณสองปีที่แล้ว) มันก็โทรมาบอกว่า

‘แกรีบมาหาฉันด่วน ฉันมีเรื่องให้ช่วย’

เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า จิริพัสกำลังจะหมั้นกับอภษาภา แต่มันกลับไปทำเมียเก็บตั้งห้องเช่าให้ เมียเก็บคนนี้ชื่อรินรตี ยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอายุแค่ยี่สิบ เห็นครั้งแรกฉันแทบสลบเพราะความงามของเจ้าหล่อน ขนาดว่าตอนนั้นเพิ่งคลอดโมจิได้ไม่กี่วัน ยังนอนหน้าซัดหน้าโทรมอยู่บนเตียงแต่ความสวยนั้นผุดผาดบาดใจจนลืมไม่ลง มีนำจิริพัสถึงหลงหัวปักหัวปำ

โมจิลคลอดถูกเงินที่คอนโดฯ ของรินรตี ตอนนั้นเธออยู่คนเดียวเพราะจิริพัสไปต่างประเทศ เด็กรับใช้ที่อยู่ด้วยก็ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว แต่บังเอิญคนข้างห้องเป็นพยาบาลเลยช่วยเหลือได้ทัน เรื่องนี้เป็นการตอกย้ำให้รินรตีสาปส่งการมีลูกและไม่ไยดีเด็กน้อยที่ตนคลอดออกมาด้วยความยากลำบาก

ฉันรับเงินค่าจ้างจากจิริพัสสองล้านบาทถ้วนแบบไม่ต้องหักภาษีเงินได้

สำหรับการรับเป็นแม่ของลูกสาวมันแทนรินรตี พร้อมทำหน้าที่เลี้ยงดูเด็กน้อยที่เรียกเรื่องเงินตั้งสองล้านไม่ใช่อะไร ก็เพื่ออนาคตของลูกมันเอง เกิดวันดีคืนดีมันทำเป็นลืมว่าเด็กเป็นลูก ฉันจะทำยังไง เห็นนะ...ไม่ได้งกเพื่อตัวเองสักหน่อย

ตอนแรกฉันปฏิเสธแถมบอกมันว่า

‘ลูกแกแน่หรือ หน้าไม่เหมือนเลยอะ ไม่เหมือนเมียแกด้วย’

‘ปากหมา เกิดมาแค่นี้ไม่กี่วันจะดูออกได้ไงว่าหน้าเหมือนใคร นี่ลูกฉันจริงๆ โวย หน้าเหมือนแม่ฉันเปียบ’

‘อ้าว เพิ่งบอกหยกๆ ว่ายังดูหน้าตาไม่ออก’

‘เออน่า ลูกฉันจริงก็แล้วกัน ฉันจะตรวจดีเอ็นเอพิสูจน์ให้แกดู ถ้าเป็นลูกฉันจริงก็ต้องยอมรับข้อเสนอนะโวย’

นอกจากนี้มันยังพยายามเกลี้ยกล่อม บอกว่ารินรตียังเรียนอยู่ ครอบครัวยุคของเด็กสาวค่อนข้างยากจน เป็นคนหัวเก่าและรักศักดิ์ศรี (เอ่อ...จริงๆ ฉันเองก็รักศักดิ์ศรีนะ เพียงแต่ไม่มีครอบครัวเท่านั้น) ส่งมาเรียนกรุงเทพฯ โดยตั้งความหวังกับเธอไว้มาก ไม่มีวันเข้าใจและให้อภัยกับเรื่องแบบนี้แน่นอน พอคลอดลูกแล้วรินรตีก็ต้องเรียนต่อ (เท่าที่สังเกต จีรพัสหลงเด็กคนนั้นเอาமாகๆ) ส่วนมันต้องหมั่นและแต่งงานกับภรรยา ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจึงเป็นมารท้าวขน ถ้าฉันไม่ช่วยทั้งคู่คงต้องเอาเด็กไปทิ้ง

ฉันซึ่งเป็นเด็กกำพร้าหัวอกเดียวกับหนูโมจิจึงทนใจดำไม่ไหว ไหนจะเงินอีกตั้งสองล้าน ใครจะเมินลง และคิดว่ายังไงจีรพัสก็ต้องส่งเสียลูกสาวไปตลอดอายุแล้ว ถ้าไม่ใช่ดีจริงๆ คงไม่ยอมเสียเงินมาขอรับฉันแน่ คงเอาไปทิ้งแล้ว ฉันจึงรับเป็นแม่เด็กหญิงโมจิแต่นั้นมา

ท่าเยื่อใยของจีรพัสต่อลูกสาวตัวน้อยนั้นช่างบางเบาและเป็นการแสดงออกด้วย ‘มุลค่า’ มากกว่าด้วยน้ำจิตน้ำใจ การได้เห็นความใจดำของเขาต่อโมจิเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันหมดรักเขาอย่างสิ้นเชิง คงไว้เพียงความ

เป็นเพื่อน

นอกจากเงินก้อนใหญ่ จีรพัสยังให้ค่าเลี้ยงดูรายเดือน ออกเงินซื้อรถและคอนโดฯ ให้ฉันด้วย งานนี้ไม่มีพี่เลี้ยงเด็กแถมมา ฉันต้องทำทุกอย่างในฐานะแม่ลูกอ่อนมาตลอด สามเดือนแรกยัยหนูเป็นโคลิก ตกคำก็ร้องไห้ บ้านแทบแตก ฉันเหนื่อยมาก ทั้งที่นับจากเรียนจบก็เพิ่งจะได้ยุติกินคือบอ อันอ้วนพีขึ้นเรื่อยๆ พอตกปากรับคำมาเลี้ยงลูกให้จีรพัสเท่านั้น น้ำหนักลดฮวบฮาบผ่ายผอมตัวซีดลงทุกวัน แต่ตอนนี้นัยหนูเลี้ยงง่ายสบายขึ้น ชีวิตฉันก็เลยดีขึ้นตามไปด้วย

ปกติฉันใส่ใจดูแลโมจิอย่างดีไม่ว่างเว้น โดยที่พ่อแม่แท้ๆ ของแกไม่เคยมาแลเหลียว ประหนึ่งลืมไปแล้วว่าตนมีลูก แต่หนนี้ฉันจำเป็นต้องขึ้นเสียงใหม่จริงๆ เพื่อนคนหนึ่งโทรแจ้งข่าวว่าอาจารย์ของฉันสมัยเรียนมหาวิทยาลัยประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตลงเมื่อวานนี้ ท่านมีบุญคุณกับฉันมากมาย อาจจะมีมากกว่าเงินที่จีรพัสพาดหัวฉันมาทั้งหมดนั่นเสียอีก

ฉันเป็นเด็กกำพร้า เข้ามาอยู่ในเมืองตอนจบ ม.ปลาย ไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีคนคอยชี้แนะ อาจารย์ดวงทิพย์ (อาจารย์เป็นสาวโสดอายุเกือบห้าสิบ) จึงเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวของฉัน ท่านบอกว่าถูกชะตากับฉัน ท่านเป็นผู้แนะนำงานพิเศษให้ฉันและคอยให้คำปรึกษาเรื่องเรียน ตอนทราบว่าฉันเป็นเพื่อนกับผู้ชายอย่างจีรพัส ท่านเป็นห่วงมาก เรียกฉันไปคุยบอกว่าเด็กคนนี้ทำทางไม่น่าไว้ใจ ดูเพลย์บอยและเกเร ท่านเกรงว่าเด็กบ้านนอกอย่างฉันจะโดนหลอก ฉันจึงอธิบายว่าเขาเป็นแค่เพื่อน

‘เท่าที่ครูดู เขาคงคิดกับเธอแค่เพื่อนจริงๆ ครูไม่ได้ว่าเขาหล่อแล้วเธอซีเหเหร่เลยไม่เหมาะสมกันหรอกนะ’ เอ่อ...ไม่ต้องขยายความก็ได้ค่ะ อาจารย์ ‘แต่ครูกลัวว่าเธอจะชักนำเธอไปในทางไม่ดี ทำให้เธอเดือดร้อน’

จากนั้นอาจารย์ก็เดินถามจนฉันต้องบอกความจริงทั้งหมด ยอมถูกหาว่าเห็นแก่เงินดีกว่าเป็นผู้หญิงใจง่าย ท่านจึงพูดขึ้นว่า

‘กษนิภา จริงๆ แล้วทุกคนมีทั้งด้านดีและเสีย เพื่อนที่เราคบต่างก็มี

ทั้งดีและเลวอยู่ในตัว เราคบเขาเพราะหวังเงินทอง ส่วนเขาก็คบเราเพราะหวังพึ่งพาอาศัย ดีเลวอยู่ที่เราเลือกใส่ตัวเอาเอง และต้องรู้จักระวังตัว แต่สิ่งที่ไม่ควรทำคือการเบียดเบียนและเอาเปรียบซึ่งกัน ครูไม่ห้ามถ้าเธอจะคบกับเขาแบบนี้ต่อไป แต่ขอให้รู้ไว้ว่าครูเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน จะทำอะไรให้คิดเสมอว่าครูรักเธอเหมือนลูกหลาน'

ว่ากันว่าคนที่รักชั่ว สั่งสอนเท่าไรไม่มีวันสำนึกหรือเก็บไปคิดแก้ไข เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แสดงว่าฉันอยู่ในจำพวกคนรักดี จึงจดจำคำสั่งสอนของยายและอาจารย์ดวงทิพย์เสมอมา ฉันทนะ ครั้งเดียวไม่เคยไม่เคยเอาเปรียบจิปัถ รับเงินทองมาก็ทำงานตอบแทนเป็นที่พอใจเสมอ ต่างฝ่ายต่างมีความสุขก็น่าจะถือเป็นการดีทั้งคู่

พอแยกกับจิปัถที่ร้านก๋วยเตี๋ยว ฉันก็รีบกลับ เพราะขอฝากโมจิไว้กับพนักงานออฟฟิศของคอนโดฯ สัญญาว่าจะซื้อก๋วยเตี๋ยวมาให้เป็นการตอบแทน

ฉันจอดรถที่ชั้นสอง แต่ดันลืมคีย์การ์ดสำหรับเปิดประตูเข้าจากลานจอดรถ กำลังจะเดินลงบันไดไปชั้นลิฟต์ที่ชั้นหนึ่ง แต่บังเอิญมีผู้ชายคนหนึ่งเดินมา ฉันเลยยิ้มให้เขาพร้อมกับออกปากตามประสาคนหน้าหนาว่า

"ฉันลืมคีย์การ์ด ขอเข้าด้วยคนนะคะ"

เขาเหลือบมองมาพยางค์หน้าตอบ ไม่ยิ้มและไม่พูดอะไรเลย ท่าทางหยิ่งเหน่ ก็สมควรอยู่หรอก หน้าตาทำทางดูดีขนาดนี้ คงแทบผงะเมื่อหันมาเห็นฉันเข้า (ไว้ผมยาวที่อูๆ ตัดหน้าม้าหน้าเกลียด หน้าตาซีดเซียว จืดสนิท ใส่แว่นสายตาเหมือนป้าแก่ๆ สวมเสื้อเชิ้ตโทรมๆ กับกางเกงขายาวเก่าๆ รองเท้าแตะสไลด์แม่บ้านเซ็กซี่ หัวก๋วยเตี๋ยวถุงเบ้อเริ่มเต็ม)

ขณะยืนรอลิฟต์ ฉันแอบชำเลืองเขาอย่างพินิจพิเคราะห์เจี๊ยบๆ นานๆ เจอผู้ชายหล่อแบบนี้สักที เขาตัวสูง ผิวขาว แต่งกายชุดลำลองเรียบโก้ เรือนผมสลวยขอยสั้นไล่เลเยอร์ดูดีและทันสมัย หน้าตาคมคายแบบแมนๆ

แตกต่างจากหน้าสวยๆ อย่างจิปัฟ

ลิปต์ตัวกลางเปิดออก ชายฝรั่งวัยประมาณหกสิบกว่าตัวโตๆ ยืนอยู่ข้างในพร้อมรถเข็นขนของ เหลือที่ให้ฉันกับหนุ่มหล่อผู้นั้นพอจะยืนได้แบบสบายๆ เขาคดลิปต์ชั้นแปดให้ฉัน กดชั้นยี่สิบห้า (ชั้นบนสุด) ให้ตัวเอง

"ผมร้อน ช่วยขยับออกไปหน่อย" เขาหันมาบอกด้วยท่าทางหงุดหงิด "อื้อย ขอโทษค่ะ" ฉันเปลือเอาน้ำแก้วเตี๋ยร้อนๆ ไปนำพาเขาเข้าให้ น่ารังเกียจจริงๆ

ลิปต์เปิดที่ชั้นแปดอันเป็นที่ตั้งของสำนักงานจัดการของคอนโดฯ ฉันรีบแทรกกายออกไปอย่างรวดเร็ว

พอรับตัวโมจิจากน้องเมย์ (พนักงานการเงินที่ออฟฟิศชั้นแปด) ที่ฝากยืมหนูไว้ ฉันก็ออกมาจะเฝ้าผู้ชายหน้าตาดีคนเมื่อครู่บริเวณลิปต์อีกที

"คุณทำตกไว้ในลิปต์" เขาบอกพร้อมยื่นถุงซิปบั้งใบเล็กให้

ฉันเบิกตากว้าง รีบขอบคุณและเอ้อมมือไปรับ ข้างในเป็นถุงเท้าใหม่ ของลูกสาวฉันเอง พอเข้าไปในลิปต์ก็ต้องแปลกใจเมื่อเขายิ้มและหักท่ายโมจิอย่างสนิทสนม ยืมหนูเองก็เป็นมิตรกับเขาเช่นกัน แถมยังเรียกชื่อเขาด้วย ถึงจะยังพูดไม่ชัด แต่ยืมหนูพูดเก่งมาก เพราะปกติฉันคุยกับแกทั้งวัน

"คุณรู้จักยืมหนูด้วยหรือคะ"

"ผมเคยเจอแกสองสามหน ที่ออฟฟิศชั้นแปด"

อืม...ฉันเคยฝากลูกไว้กับน้องเมย์หลายครั้ง เขาคงเจอแกเวลาลงมาจ่ายค่าเช่าค่าน้ำค่านีกระมัง

"โมจิเป็นลูกสาวคุณหรือ ไม่เห็นเหมือนกันเลย"

"แกเหมือนพ่อ นะคะ" ฉันยิ้มแฉ่งๆ จริงๆ ก็ซาชินคำพูดทำนองนี้แล้วแต่อดไม่ได้ที่จะหงุดหงิดกับท่าทีเคลือบแคลงสงสัยนั้น คิดว่าฉันไปลักพาตัวลูกใครมารึไง พอดิลิปต์เปิดที่ชั้นสิบเจ็ด ฉันบอกให้โมจิสวัสดิ์คุณอากะทำตามอย่างว่าง่าย นี่ฉันยังมีน้ำใจไม่ใช้สรรพนามแทนเขาว่า 'ลุง' ทั้งที่ความจริงเขาต้องแก่กว่าจิปัฟแห่งๆ

ฉันอยู่ที่ 'ริเวอร์เรซิดเอนต์คอนโดมิเนียม' มาเกือบสองปี แต่ไม่เคยเจอเขามาก่อน หากก็ไม่แปลกนัก ผู้พักอาศัยเกือบครึ่งเป็นชาวต่างชาติ และไม่มีใครสูงลิ่ววุ่นวายกัน ฉันย้ายเข้ามาอยู่ที่นั่นที่หลังสร้างเสร็จและส่งมอบเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากริเวอร์เรซิดเอนต์อยู่ติดแม่น้ำเจ้าพระยาทางฝั่งธนบุรี ฉันจึงรู้สึกว่ายากใจหายคอได้สะดวกกว่าฝั่งพระนคร เกือบสองปีที่ผ่านมาจิรพัสโผล่มาที่นี่แทบนับครั้งได้ ฉันปลงกับเรื่องนี้แทนยัยหนูโมจิเสียแล้ว ยิ่งตอนนั้นเขาเพิ่งแต่งงาน ให้แก่ลีมไปเลยว่ามีมอห์นนั้นเป็นพ่อน่าจะดีกว่า

ในที่สุดฉันก็ไม่อาจหาคนมาดูแลโมจิได้ จึงต้องพาแกไปเชียงใหม่ด้วย (ตอนแรกว่าจะขึ้นรถทัวร์ แต่ต้องเอายัยหนูไปด้วยจิรพัสเลยจ่ายค่าตัวเครื่องบินให้) ทั้งที่ยังคิดไม่ออกว่าจะบอกบรรดาคนรู้จักว่าอย่างไรเกี่ยวกับลูกสาววัยสองขวบของตน

แต่พอถึงเชียงใหม่ ฉันก็หลงกับโมจิที่สนามบินเพราะมัวคิดมากจนใจลอย โมจิหายไปตอนเย็นรอสัมภาษณ์ กว่าจะรู้ตัวก็ตอนหยิบกระเป๋าแล้วหันมาไม่เจอยัยหนู ฉันลากกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ (มาแค่สองคืนแต่ต้องใช้ใบใหญ่เพราะข้างในมีข้าวของโมจิเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์) วิ่งพล่าน ทันใดนั้นสายตาก็กวัดไปเจอเด็กน้อยร้องไห้อยู่ในอ้อมแขนชายผู้หนึ่ง ฉันรีบเบียดผู้คนผ่านประตูออกไปหา ชายคนนั้นท่าทางหงุดหงิด และคงกำลังมองหาผู้ปกครองของยัยหนู

โมจิร้องไห้จ้าและโผล่หาฉันทันที ผมยวสีน้ำตาของแกที่ฉันผูกแกละเอาไว้มันยุ่งหลดลุ่ยแต่หนี้ย้อยๆ ฉันควรจะขอคุณชายผู้นั้นแล้วขอตัวจากไป แต่ว่า...

"โมจิอ้วกใส่ผม"

ชะงักกึก มองเขาอย่างพิจารณา ตั้งแต่ร่องรอยของ 'อ้วก' จนถึงใบหน้าของเขา "คุณนั่นเอง" หนุ่มหล่อที่เจอที่คอนโดฯ คนนั้นไงละ แต่ดูเหมือนเขาไม่ใส่ใจเลยว่าเราเคยพบกันมาก่อน แนะละ...ผู้หญิงชั่วเหวเป็น

เสมือนอากาศธาตุที่มองด้วยตาเปล่าไม่เห็น

"เทหนักล้นแรงมาก หัวเข่าถลอกด้วย ผมจำแก่ได้เลยไปอ้อมขึ้นมา ได้เรื่อง" ท่าทางเหมือนเขากัดฟันพูด โหมแต่เก็บอาการไว้

"ต้องขอโทษมากๆ เลยนะคะ ฉันเผอเรอไปหน่อย"

"เอาเถอะ คราวหน้าก็ระวังด้วย ดูลูกให้ตื้อย่ำกึ่งๆ ข้างๆ" เขาสั่งสอนแล้วผละไป

"เดี๋ยวค่ะ ฉันควรรับผิดชอบค่าทำความสะอาด..."

"ไม่เป็นไร ผมมีบ้านอยู่ใกล้ๆ นี้" เขามองมาแวบเดียวแล้วเดินไป ฉันไม่คิดที่จะตามไปเข้าซื้ออีก ทุ๊กทุเลลากกระเป่าและอ้อมโมจิไปยังเก้าอี้

เพื่อนชื่อ 'เหมียว' มารับฉันที่สนามบิน พอรู้ว่าฉันมีลูกมันตกใจตาแทบถลน ฉันอ้างว่าแต่งงานกะทันหันแถมยังบอกว่าโมจิอายุขวบครึ่ง โกงอายุไปครึ่งปี เท่านั้นทุกคนคงคำนวณกันไม่ค่อยจะถูกแล้ว ไม่มีใครจำได้ชัดเจนหรือกว่าพบกับฉันครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ ยิ่งไงก็ต้องขายผ้าเอาหน้ารอดไปก่อน

จากสนามบินฉันตรงไปยังงานศพซึ่งตั้งบำเพ็ญกุศลอยู่ที่วัดแห่งหนึ่ง มีเพื่อนเก่าฉันมาร่วมงานหลายคน ทุกคนให้ความสนใจโมจิและต่างชมว่า 'ลูกสาวหน้าตาดีจัง ไม่เห็นเหมือนแกเลยอะ'...ขอบจายน้ำ

หลังออกจากงานศพในคืนนั้น ฉันฝากโมจิไว้กับพี่สาวเหมียวซึ่งมีลูกสองคน (สามขวบกับห้าขวบ) แล้วฉันกับเหมียวก็ออกไปเจอเพื่อนสมัยเรียนสองสามคนที่นัดกันไว้ ณ ผับแห่งหนึ่ง (จุดประสงค์หลักคือมางานศพอาจารย์ จุดประสงค์รองคือถือโอกาสเจอเพื่อนที่ห่างเหินกันไปนาน)

ปกติฉันไม่ดื่มเหล้า แต่คราวนี้ถูกเพื่อนคะยั้นคะยอ บอกว่าถ้าไม่ได้แอลกอฮอล์สักเล็กน้อยฉันจะหน้าบางจนเป็นที่น่ารำคาญของทุกคน จึงต้องดื่มนิดหน่อยตัดรำคาญ นี่แหละน้ำ ฉันถึงรักสันโดษยอมปลีกวิเวกไปเป็นทาสน้ำเงินของจิรพัส คนไม่ยอมกินเหล้ายังจะมาบีบบังคับ หน้าตาก็ชี้เหร่

อยู่แล้วจะให้มาและเป็นลายของอีกครึ่งโงะ

พวกเราคุยกันถึงเรื่องในอดีต นินทาเพื่อนๆ ที่ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้น รวมถึงพูดถึงตัวเอง การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกลุ่มทำให้ฉันรู้ว่าทุกคนต่างมีปัญหาส่วนตัวทั้งนั้น แต่ดูเหมือนของฉันจะพิลึกกว่าใครๆ จนไม่อาจเปิดเผยความจริงทั้งหมด ต้องเล่าความเท็จปนเปตามความเหมาะสม

"ฉันล่ะอยากเห็นสามีแกจริงๆ กซ ลูกน้ารักขนาดนี้แสดงว่าเขาต้องหน้าตาดีบ้างแหละ นึกยังงี้ก็นึกไม่ออกว่าผู้ชายที่เหมาะสมกับแกต้องเป็นยังไง"

ต้องมีใครสักคนแน่ที่กำลังคิดว่า ผู้หญิงอย่างฉันคงไม่พันโดนผู้ชายหลอกพันจนท้องไม่มีพ่อ ประมาณว่าซี้เหร่แล้วยังโง่อีก...ทำนองนั้น อาจคิดด้วยว่าผู้ชายที่หลอกฉันคือจิรพัทธ์ก็ได้ เพราะเพื่อนฉันรู้จักจิรพัทธ์ และต่างก็แสดงอาการเคลือบแคลงมาตลอดเมื่อฉันบอกว่าจิรพัทธ์เป็นแค่เพื่อน (ไม่เคยซี้แรงแงมากไปกว่านี้)

"แกไม่ต้องคิดมากให้ไมเกรนขึ้นหรือก พรุ้งนี้เขาจะมาตระที่เชียงใหม่ ถ้าเขามางานศพไม่ทันก็ค่อยนัดเจอพวกแกอีกที" พลั้งปากโกหกออกไปอย่างเสียดสีเพื่อรักษาศักดิ์ศรีอันเหลืออยู่เพียงน้อยนิด หลังงานศพพรุ้งนี้ฉันก็หนีกลับกรุงเทพฯ ไปแล้ว ค่อยแก้ตัวน้ำซุ่นๆ ไปตามเรื่องก็ได้ ไอ้จึนะไอ้จึ เห็นแกตัวไม่ยอมมาแสดงละครลวงโลกกู่หน้าฉันบ้างเลย เอาแต่ป้ายเบี่ยงว่า

'ไม่เอาอะ ใครๆ เขาก็หาว่าฉันบ้านะลิ ทั้งล่อทั้งรวยขนาดนี้ดันไปเสียท่าแก่...เลวชะ

กล้ากลืนคุยไปได้ครู่หนึ่ง มือถือฉันก็สั่นเตือน ล้วงออกมาดูจึงรู้ว่าจิรพัทธ์โทรมา ฉันขอตัวลุกออกไปคุยนอกร้าน ถือแก้วใส่น้ำอัดลมออกไปด้วยเพราะเริ่มมีเหงา จนรู้สึกไม่ค่อยสบายตัว

"แกมีไร"

"ฉันจะโทรมาถามว่าแกเป็นไงมั่ง แล้วยัยหนูล่ะ"

"ไม่เป็นไร สบายกันดี ถ้าไม่มีธุระก็แค่นี้" จะมาถามทำไมตอนนี้
ร้อยวันพันปีไม่เคยใส่ใจ

"นั่นแกอยู่ไหนวะ เสียงดังจิบเบิง"

"อยู่ผับกับเพื่อน ฉันฝากโมจิไว้กับพี่สาวเพื่อน"

"อะไรนะ แกทิ้งลูกฉันไว้กับใครไม่รู้แล้วออกมากินเหล้าเนี่ยนะ"

"เออ แกจะทำไม"

"เลวจริงๆ เลยไอ้กซ แกมีความรับผิดชอบมั่งไหม"

"นี่ คนอย่างแกมีสิทธิ์ตำฉันด้วยเหอ ฮัย แค่นี้จะ ฉันจะกลับไป
หาเพื่อนแล้ว" หูดหงิดเพี้ย ถูกคนเลวกว่าตา ไม่ตักน้ำใส่กะโหลกชะงัก
ดูความเลวของตัวเองบ้างเลย...

"ไอ้ะ!" ด้วยความหัวเสียบวฤทธิ์แอลกอฮอล์ ฉันหมุนตัวกลับเร็ว
เกินไปเลยชนเบรียงกับใครคนหนึ่ง แก้วน้ำอัดลมสีแดงในมือทรุดอีกฝ่าย
จนไซก

ฉันรีบขอโทษ ถอดเสื้อกันหนาวออกมาเช็ดให้ คินนี่ที่เซียงใหม่หนาว
มาก ผับโอเพนแอร์คนแน่นขนาดยังเย็นเยือก แล้วตรงนี้ลานจอดรถโล่งๆ
ลมโกรกโคตรหนาว ยัยนี่ (ตุกรณี) ใส่เสื้อชีว์ร่อนอกคว้านชะลิกแถม
ยังมาโดนน้ำหวานเย็นๆ เข้าอีก บรีออออ...

"หยุด ไม่ต้องเช็ด ยัยโง่"

ฉันโดนผลักระเด็น

"มีตารีเปล่าแกนะ" ตามมาผลักฉันอีก

"ขอโทษแล้วจะให้ทำไปอีก..." พุดไม่ทันขาดคำฉันก็โดนตบเข้าที่แก้ม
แรงจนหน้าหัน ซาไปทั้งซีก ยิ่งอากาศเย็นแบบนี้ อย่าให้สาธยาย

"ฉันก็จะไปเอาน้ำเย็นมาราดหัวแกบ้างนะสิ" ท่าทางยัยนี้จะเมามากกว่า
ฉันเยอะเลย

จริงๆ แล้วฉันแอนตี้เรื่องผู้หญิงตบตีกันเป็นที่สุด เคยเห็นเด็กผู้หญิง
ในชุดนักเรียนคัปเดตบกันหน้าห้างหนหนึ่ง มันช่างเป็นภาพที่ชวนสังเวช

เสียนี่กระไร แต่คราวนี้...มันเหลืออดจริงๆ ยัยไวตามิ้ลล์บีมี่มันไม่รู้จัก
คำว่าให้ภัย คนอย่างฉันจึงไม่อาจซุกซ่อนความถ้อยของตนไว้ได้อีก สาด
น้ำอัดลมกับน้ำแข็งที่เหลืออยู่ใส่ยัยบ้านั้นเต็มๆ

หลังจากส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดหล่อนก็โถมเข้าไปใส่ฉันแบบไม่ยอมแรง ไม่ใช่
แค่ยัยผู้หญิง ใ้ผู้ชายที่มาด้วยกันก็ช่วยรุมสกรัมด้วย แต่ไม่ถึงนาฬิกาที่การ์ด
บริเวณลานจอดรถก็มาช่วยห้ามพร้อมกับผู้ชายอีกคนหนึ่ง พอเหตุการณ์
สงบ คู่รักวัยโจ๊กก็พากันขับรถจากไปด้วยความโกรธ ผู้ชายที่มาช่วยยืน
แวนตาที่กระเด็นหายไปคืนให้ ฉันกล่าวขอบคุณพร้อมกับสวมแว่น ลืมตา
มองหน้าเขาซัดๆ

"อ๊ะ คุณ...อีกแล้ว"

เราเบิกตามองหน้ากันด้วยความตกใจกับเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้น
ถึงจะรู้สึกมีนๆ แต่ฉันจำเขาได้ดี ผู้ชายหน้าตาทำทางดีระดับนี้ไม่ได้มีเยอะ
เขากำลังคิดว่าเจอฉันที่โรมี่แต่เรื่องเดือดร้อน

"เลือดกำเดาจะไหลเข้าปากอยู่แล้วนั่น" เขาบอกแล้วยื่นผ้าเช็ดหน้า
ให้ ฉันขอบคุณพลางรับไปซับเลือด รู้สึกเจ็บระบมไปหมด "คุณนี่หา อายุ
ปุนนี้แล้วยังจะไปมีเรื่องตบตีกับเด็กๆ อีก แล้วเอาลูกไปทิ้งไว้ที่ไหนอีกล่ะ"

ดูว่าซึ่งหน้าแบบนี้ฉันเลยสะอึก "ฉันมากับเพื่อน ฝากลูกไว้กับพี่สาว
เขา"

"งั้นก็รีบกลับเข้าไปหาเพื่อนคุณดีกว่า ระวังเถอะ เด็กวัยรุ่นสมัยนี้มัน
น่ากลัว ถ้าเกิดมันแค้นแล้วย้อนกลับมาอีก อาจจะพาพวกมาดักฆ่าคุณก็ได้"

ว่าแล้วเขาก็ผละไป แต่ฉันรีบวิ่งตามเมื่อคิดอะไรได้ "คุณกำลังจะกลับ
ไปไหน ถ้าเอารถมาช่วยไปส่งฉันหน่อยสิคะ ฉันไม่ยอมให้เพื่อนต้องช่วย
ไปด้วย จะโทรบอกเขาว่าขอตัวกลับก่อน"

เขาตีหน้าง ับหน้าเหมือนไม่ยินยอม "คุณไว้ใจคนง่ายแบบนี้เสมอหรือ"

"เปล่าหรอก แต่คุณหน้าตาทำทางดีขนาดนี้ คงไม่ยอมยกได้อะไรจากฉัน
ฉันซีเห่แถมมีเงินติดตัวไม่ถึงห้าร้อย มีมือถือรุ่นเก่ากักกับบัตรประชาชน

ใบหนึ่ง นอกนั้นไม่มีอะไรเลย"

เขามองฉันเหมือนขี้ใจ "แต่ผมไม่เคยไว้ใจใครง่าย ๆ"

เออ... นั่นสิ จริงของเขา "งั้นก็ไม่ใช่ไร ขอโทษนะค่ะที่ทำให้เสียเวลา" ฉันผินยิ้มแล้วหันหลังเดินออกไปยังถนนหน้าร้าน ร้านนี้อยู่ในซอย ถ้าจะเรียกรถรับจ้างฉันก็ต้องเดินออกไปอีกสองสามร้อยเมตร ไม่งั้นคงต้องรอนานมาก

ฉันโทรบอกเพื่อนว่าจะกลับก่อนเพราะเป็นห่วงลูก เพิ่งจะทำพุ่มพวกมันคงยังไม่อยากกลับกัน เหมือนเป็นห่วงมากมันบอกว่าจะกลับพร้อมฉัน แต่ฉันโกหกว่าขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว ยืนยันว่าเอาตัวรอดได้เพราะเคยอยู่ที่นี้มาตั้งหลายปี

ฉันหันไปมองข้างหลังเมื่อมีรถเอสยูวีคันหนึ่งขับช้าๆ ตามหลังมา แฉมยังคงแตกรเรียกและปิดไฟหน้าเหลือแค่ไฟหรี่ ฉันชะงักเท่าจรถคันนั้นมาจอดเทียบ คนขับลดกระจกลง ฉันก้มลงหรีตามองท่ามกลางแสงสลัว

"ขึ้นมาสิ ผมจะไปส่ง"

ฉันยืนนิ่งด้วยยั้งงๆ

"ว่าไง จะไปรีเปล่า"

เออวะ ถูกผู้ชายแบบนี้ล่อลวงยังดีกว่าไปเสี่ยงเอาดาบหน้า ในยุคที่สาวเช็ทซ์ เอ็กซ์ อิม แต่งตัวโชว์ทิวชุกชุมเต็มเมืองเช่นนี้ ผู้หญิงที่อู๋ๆเซี่ยๆ ที่มีรูปร่างหน้าตาเป็นอาวุธอย่างฉันคงไม่มีอะไรดึงดูดผู้ชายแบบเขาเป็นแน่แท้ เมื่อมันใจขนาดนี้จึงยอมให้เขาไปส่งแต่โดยดี

"ฉันยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย ฉันชื่อชคะ ชื่อจริงกชนิภา นานมาแล้ว ฉันเคยมียาย เรามีสระบัวอยู่หลังบ้าน ยายชอบดอกบัวเลยขอให้คุณครูข้างบ้านตั้งชื่อฉันให้มีความหมายว่าดอกบัว" จริงๆ ตอนนั้นก็สร้างเมมาแล้วอะนะ แต่ต้นสระเหวอพล่ามอยู่ได้ ทั้งที่ตอนสติดีๆ ฉันมักอายุที่จะบอกชื่อตัวเอง ก็มันดูเลดี้ไม่เข้ากับตัวชะขนาดนั้น ชื่อเล่นออกจะแมน แฮ็

"ผมซื้อคิรากร เรียกว่าคิโก้ได้"

"อ้อ...คุณทิวใหม่ แวะกินก๋วยเตี๋ยวแถวนี้หน่อยนะ มีร้านหนึ่งอร่อยมากเลย ตอนนี้อังยังไม่ปิด ฉันอยากเลี้ยงคุณเป็นการตอบแทนที่ช่วยไปส่ง" เขาตกลงโดยไม่ทักท้วงใดๆ

ก๋วยเตี๋ยวหมูร้านนี้ขายมานานแล้ว สมัยอยู่เชียงใหม่ฉันมาทานประจำ ดึกแล้วแต่ลูกค้าในร้านยังหนาตา

"จริงๆ ผมไม่ชอบกินก๋วยเตี๋ยว"

"จริงอะ กินเกาเหลาหรือซूपกระดุกอ่อนแทนได้ไหม อร่อยนะ หนาวแบบนี้ได้ซूपร้อนๆ จะได้อุ่นๆ"

ฉันสั่งอาหารให้เขา นั่งรอกันอย่างใจเย็น รู้สึกเขินเหมือนกันแะอย่างกับมาเดตเลย ถ้าไม่นับสมัยเด็ก นอกจากจิวฟัสแล้วฉันไม่เคยใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนมาก่อน

"คุณมาเชียงใหม่ทำไม"

"มางานศพอาจารย์สมัยมหาวิทยาลัยนะ ท่านประสบอุบัติเหตุ ฉันซ็อกมากเลย เพราะฉันเป็นคนไม่มีญาติ อาจารย์เป็นเหมือนญาติผู้ใหญ่คนเดียวของฉัน คุณล่ะ มาทำไม"

"ผมมาธุระเรื่องงาน มาคุยธุระกับเพื่อนด้วย"

เนื่องจากเราเพิ่งเจอกันไม่กี่ครั้งจึงไม่มีอะไรจะคุย พอตกอยู่ในภาวะเงียบงัน ความอึดอัดจึงมาเยือน ฉันขยับตัวเมื่ออะไรบางอย่างบึ่งๆ ขึ้นในหัว กระแอมกระไอเล็กน้อย มองหน้าเขาและพยายามตั้งสติ

"จริงๆ แล้วตอนนี้ฉันกำลังมีปัญหานัก อ๊ะ อย่าเพิ่งทำหน้าอย่างนั้นสิ ไม่ใช่ปัญหาเรื่องเงินอะ ฉันไม่ได้จะขอยืมเงินคุณหรอก"

"แล้วคุณมีปัญหาอะไร" สายตาที่เขามองมาเต็มไปด้วยความหวาดระแวง แต่ฉัน...ต้องเดินเกมต่อ

"ฉันนะ เป็นคนอากั๊พ เป็นเด็กกำพร้าที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนตามลำพังมาตลอด ตอนนี้มีลูก ลูกก็มีอันต้องมาอากั๊พเหมือนแม่"

"คุณอยากจะพูดอะไรกับผมกันแน่" ท่าทางเขาหลอนจัดทีเดียว

"ฉันมีเรื่องอยากขอความช่วยเหลือจากคุณค่ะ"

พอดีอาหารมาเสิร์ฟที่โต๊ะ เราหยุดคุยกันครู่หนึ่ง จากนั้นฉันก็เริ่มเล่นละครต่อ

"คุณไม่ต้องกังวลว่าฉันคิดจะจับคุณมาเป็นสามีหรืออะไรทำนองนั้นหรอกนะค่ะ เพราะจริงๆ แล้วตอนนี้สามีของฉันยังอยู่ แต่ปัญหามันมีอยู่ ว่า" ฉันกระแอมอีกนิด ยกแก้วน้ำจิบให้คอชุ่มชื้น "ฉันนะ เป็นเมียเก็บของผู้ชายคนหนึ่ง แล้วเขาก็ไม่ยอมมาแสดงตัวว่าเป็นสามีของฉัน ถ้าคุณสงสารฉันกับโมจิ ช่วยไปแสดงตัวที่งานศพวันพรุ่งนี้ในฐานะสามีของฉันที่ได้ใหม่ค่ะ"

คนตรงข้ามมีสีหน้าตื่นตะลึง มองฉันเหมือนเห็นสัตว์ประหลาด

"คุณอาจคิดว่าฉันน่ากลัวและไม่น่าไว้วางใจ พิธีที่อยู่ว่า ก็มาพูดอะไรแบบนี้ แต่ว่าฉันกำลังลำบากจริงๆ นะค่ะ คุณเองก็รู้จักกับยัยหนู นึกว่าสงสารแกละอะนะค่ะ ฉันไม่อยากจะให้ใครๆ ดูถูกว่าแกละเป็นลูกเมียเก็บ อีกหน่อยฉันอาจต้องกลับมาอยู่ที่นี่ แต่ตอนนั้นฉันก็อยากบอกใครๆ ว่าฉันเลิกกับสามีมา ไม่ใช้ให้ทุกคนสมเพชและคิดกันว่าฉันเป็นเมียเก็บที่ถูกเขี่ยทิ้ง"

ความเงิบเข้าครอบคลุมระหว่างเราอีกหน แล้วเขาก็เอ่ยขึ้นว่า "ท่าทางของคุณ...ดูไม่ออกเลยว่าเป็นประเภท...เมียเก็บ"

ฉันผินยิ้ม "มันก็จริง ปกติเมียเก็บต้องสวยๆ ใช้ใหม่ละ"

"อืม แบบว่านึกหน้าเมียหลวงไม่ออกเลย"...ขอบใจมากนะค้า"

"กรณีฉันมันมีอะไรซับซ้อนเกินกว่าจะอธิบายได้ ยังไงคุณก็ทราบ ว่าฉันพักอยู่ที่ริเวอร์เรชเดนต์ และฉันก็ไม่ใช้สลิปเบตดมงกุฎ ถ้าคุณช่วยหนี้ ฉันจะไม่ลืมพระคุณเลยตลอดชีวิต"

"แล้วลูกคุณ แกละจะไม่สับสนหรือทำอะไรให้คนอื่นจับได้รึไง"

"หายห่วงค่ะ ไม่มีใครฟังแกพูดรู้เรื่องหรอก แล้วแกก็ชอบคุณนี่นา ฉันคิดว่าต้องแอบเนียนแน่"

วันต่อมาฉันก็เอาแต่รอคอย ว่าเมื่อไหร่ผู้ชายที่ชื่อศิรากรจะปรากฏตัวเสียที

เมื่อคืนนี้เขาไม่ได้ให้คำตอบใดๆ ฉันบอกว่าถ้าเขายินดีจะช่วยก็ให้ไปทำงานศพ บอกที่ตั้งวัดให้โดยละเอียด ฉันไม่คิดว่าเขาจะมาจริงๆ หรือแม้แต่สักๆ ก็แอบหวัง ทำทางเขาดูเป็นคนดีมีเมตตาออก อาจจะทำให้ฉันชื่นมื่นก็ได้ เล่นละครตีบทแตกกระจุยชะขนาดนั้น

เพื่อนฉันพากันแซกใหญ่ว่าเมื่อไหร่สามีแก่จะมา ฉันก็ได้แต่เลี้ยงไปเรื่อย ในใจเฝ้าคิดว่าสามีนะฉันไม่เคยมีหรือ แต่คนที่จะมาแสดงเป็นสามีนะมี เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะยอมโผล่มารึเปล่า

โมจิอแงตั้งแต่เช้า คงเพราะเบื่อความวุ่นวายจนพานหงุดหงิดเพราะปกติแกเคยชินกับความเงียบสงบที่รีเวอร์เรชเดนต์ ไม่ว่าจะใครจะหาวิธีสอหลอกอย่างไรก็ไร้ผล ให้นอนก็ไม่ยอมนอน ถึงจุดนี้ฉันคิดถึงจิรพัทธ์ขึ้นมาทันใด อยากกระแทกมันแรงๆ ให้สาสมกับความใจดำ

ฉันเริ่มปลงและเลิกหวังว่าศิรากรจะโผล่มา เลยปิดเพื่อนไปว่าเขาโทรบอกว่าติดธุระมาไม่ทัน ทุกคนแสดงท่าทีผิดหวัง บางคนคล้ายจะทำหน้าเยาะๆ ด้วยซ้ำ นี่ละบางที่ฉันถึงรู้สึกว่าเป็นแบบจิรพัทธ์ก็ดีไปอย่าง แต่ทว่าพอเคลื่อนศพไปถึงป่าช้า (ห่างจากวัดกิโลกกว่า) ศิรากรก็ปรากฏตัว เขาไปที่วัดแล้วถามทางมาที่นี่

"นี่ผมต้องทำไงบ้าง" เขากระซิบถามเมื่อฉันเดินไปรับที่รถ ฉันปิดปิดความยินดีแทบไม่มี

"ไม่ต้องทำอะไรหรือ ก็แค่เอ่อออกไปตามน้ำ ฉันจะเดินเรื่องเอง"

"คุณนี่ ทำทางคล่องพิกล"

"หรือคะ" ฉันยิ้มเก๋ๆ จะให้บอกได้ไงว่าคล่องเพราะชินกับการโกหกมามาก "ขอบคุณมากนะคะที่คุณมา"

เขาไหวไหล่ "ไม่เป็นไร ตอนแรกผมก็ว่าจะไม่มาแล้ว แต่พอคิดถึงโมจิเลยใจอ่อน ผมผูกชะตากับแก"

ฉันยิ้มกว้าง กล่าวขอบคุณเขาอีกหน
ท้ายที่สุดทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดีและราบรื่น ไม่มีใครสงสัย อาจ
มีสิ่งบ้างที่สามีนัดดูดีขนาดนี้ แต่ก็ไม่มีอะไรสะดุด เพื่อนๆ พวกกันพูดว่า...
'ฉันว่าแล้ว โมจิต้องเหมือนพ่อ ไม่ได้แก่เลยซักกระดิกนะกษ'
'ดูสิ พ่อคุณพ่อมากี่หยุดองแเงเลย งอแงมาตั้งแต่เช้าแล้วจะยัยหนูนะ'
'ท่าทางคุณคือจะงานยุ่งมากเลยนะคะ เราอยากเจอสามียัยกษเลย
บังคับให้เขาพาคุณมาโชว์ให้ได้ เพราะไม่รู้เมื่อไหร่จะได้เจอกันอีก'
ศิรากรให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี แม้จะงอแงไปบ้างแต่นั้นกลับ
ทำให้ใครๆ มองว่าเขาดูขี้อายและน่ารัก งานนี้ฉันให้คะแนนเขาเต็มสิบ ตอน
แรกนี่กว่าเขาจะหยิ่งและถือตัวมากๆ เสียอีก แต่เอาเข้าจริงกลับใจดีเกิน
คาด เล่นเอาฉันกระตักและละลายใจที่ไม่เจียมตัวดีที่ต่างคนอย่างเขามาเป็น
สามีนี่ที่ไม่มီးอะไรคู่ควรกันเลย

กลับถึงกรุงเทพฯ ฉันก็ต้องพบปัญหาใหญ่เมื่อยัยหนูไม่สบาย คง
เพราะปรับตัวไม่ทันกับสภาพอากาศหนาวๆ ร้อนๆ ระหว่างเชียงใหม่-กรุงเทพฯ
ฉันเจอศิรากรในลิฟต์ตอนจะพ่ายัยหนูไปหาหมอ

"ท่าทางคุณมีไข้เหมือนกันนี่ ผมขับรถให้ไหม"

ฉันเบิกตาโต อึ้งเล็กน้อย "เออ ขอบคุณคุณเปล่าๆ ฉันจะไปโรงพยาบาล
ใกล้ๆ นี่แหละ ขับไหวค่ะ"

"ผมว่างๆ อยู่ ไปส่งให้ก็ได้" เขาแย่งกระบะใส่ข้าวของโมจิไปถือ

"ขอบคุณมากค่ะ คุณใจดีเหลือเกิน" ฉันเผลอมองเขาอย่างซาบซึ้ง
พอรู้สึกตัวก็รีบถอนสายตาก็ไปจุดอื่น เพราะรับรู้ได้ว่าเขาอึดอัด ดูเหมือน
เขาจะชอบยัยหนูจริงๆ ตอนนี้อาจหลงงอ แล้วฉันเข้าใจผิดคิดหลงตัวเอง
อยู่ก็ได้

ปกติฉันค่อนข้างแข็งกระด้าง ถ้อยเถื่อนตามประสาคนตีนถีบปากกัด
มาแต่เกิด แกมมีเพื่อนส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยสุภาพอีกต่างหาก ความมีมาร

ศึกษาพอขัดเกลาและช่วยได้มาก หากวิสัยสตรีในตัวนั้นเหือดแห้งไปนานแล้ว แม้วานับแต่ต้องเลี้ยงดูโม่จิจันจะพยายามแสดงความอ่อนหวานให้ ยัยหนูซึ่มซึบบ้าง จะได้โถมาน่ารักๆ แต่ดูเหมือนนิลัย (สันดาน) หยาบๆ นั้นยังคงดำรงอยู่ในตัวฉันเรื่อยมา ทว่ากับศิรากร เขาทำให้ฉันอายุที่จะเผย ชาติแต่ทั้งหมัด อยู่ต่อหน้าเขาฉันจึงสุภาพและมีความเป็นผู้หญิงอย่างน่าแปลก...ผิดปกติ กระแฉะจริงๆ

"จริงๆ ผมก็ไม่ใช้คนดีอะไรหรอก ผมเคยออกหักอย่างรุนแรงเมื่อสองปีก่อน ตอนนั้นยังทำใจไม่ได้ บางทีเลยรู้สึกเหมือนตัวเองจิตใจพิกลพิการ แต่นับจากได้รู้จักโม่จิจัน ผมก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นอย่างประหลาด อยู่กับแกแล้วผมสบายใจ" เราคุยกันระหว่างอยู่ในรถ ยัยหนูหลับปริ้มอยู่เบาะหลัง

"คุณเนี่ยนะออกหัก" เฉลอทำเสียงตลกอกตลกใจ เขาผินหน้ามองมาแวบหนึ่ง ส่งยิ้มเจื้อยเววเยาะๆ มาให้

"ท่าทางคุณดูตกใจซะยิ่งกว่าตอนผมได้ยินว่าคุณเป็นเมียเก็บเสียอีก"

ฉันชะงักไปนิด "เอ่อ...ฉันไม่ได้เป็นเมียเก็บของผู้ชายสูงอายุหรอก พ่อของยัยหนูอายุพอๆ กับฉันนี่ละ เราเป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน แต่มีอะไรผิดพลาดเล็กน้อยถึงได้กลายเป็นแบบนี้ ยัยหนูเป็นลูกที่ไม่พึงประสงค์ เพราะเขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่คู่ควรกัน"

"อย่าทำเสียงหดหูแบบนี้สิ ชีวิตผมเองก็ไม่ได้ดีไปกว่าคุณหรอก คู่หมั้นที่ผมกำลังจะแต่งงานด้วยนอกใจไปหาน้องชายของผมเอง เธอเปลี่ยนใจไปทันทีที่พบกับน้องชายผม ตอนจับได้ว่าพวกเขามีอะไรกันผมก็ได้แต่ช็อก แล้วตอนนี้พวกเขาก็แต่งงานกัน ผมต้องระเห็จมาอยู่ที่ริเวอร์เรชไซด์ เพราะทนอยู่ร่วมบ้านกับคู่หมั้นไม่ได้" น้ำเสียงเขายังแผ่วไว้ซึ่งความเจ็บปวดลึกๆ ในจิตใจ

"เค้าจริง แต่ฉันว่าซักวันคุณต้องเจอผู้หญิงที่คู่ควรแน่ๆ ที่ผ่านมามากๆ ไม่ใช่เนี่ยอู่"

"ขอโทษนะที่เอาเรื่องไม่เป็นเรื่องมาบอกคุณ คงเป็นเพราะได้ฟังเรื่อง

ของคุณ เลยอดอยากพูดเรื่องตัวเองบ้าง เห็นแบบนี้แต่ผมค่อนข้างเก็บกด ไม่เคยระบายความรู้สึกกับใคร แต่ไม่รู้เป็นไง กับคุณผมไม่รู้สึกแปลกหน้า"

"เพราะฉันหน้าแปลกละมั้ง" พูดพลางหัวเราะแบบไม่ขำ แต่อีกฝ่าย ท่าทางจะขำนำดู หัวเราะร่วนทีเดียว

"คุณเป็นเพื่อนกับผมได้ไหม ผมอยากเจอโมจิบ่อยๆ ผมชอบแก"

ฟังดูแปลกๆ แต่ก็ไม่แปลกเท่าไร ยัยโมจิน่ารักชะชานาดนั้น แล้ว ท่าทางศิราภรณ์ดูเหงาและหดหู่พิกล คงอยากได้เพื่อน (แปลก) ใหม่จริงๆ

"คุณ...ไม่รังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็น...เอ่อ...ผู้หญิงอย่างฉันหรือคะ"

"ผมดูเป็นคนยังไงหรือ คุณถึงคิดแบบนี้"

ฉันกลืนน้ำลาย พูดไม่ออกว่าเพราะเขาดูดีมีชาติตระกูล

"ผมนะ มีเพื่อนสารพัดแบบเยอะแยะ เยอะจนบางทีชี้แจงที่จะออกไปเจอ อาจเป็นเพราะอายุมากขึ้น แถมต้องเจอผู้คนมากหน้าหลายตาด้วย เรื่องงานเป็นประจำ เลยรู้สึกเบื่อชีวิตแบบเดิมๆ"

"ยัยหนูดี้ออก คุณไม่รำคาญแกหรือคะ ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่ชอบเด็กนี่"

"ที่ผ่านมามีก็ไม่เคยพิศวาสเด็กคนไหน แต่ลูกสาวคุณน่ารัก ปกติผมเห็นแกไม่เคยให้ใครอุ้ม ใครมาตอแยก็กรี๊ดใส่ แต่กลับยอมให้ผมอุ้มไม่กรี๊ดใส่ผม จนใครๆ ทักว่าแกเหมือนลูกสาวผมจริงๆ ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญ"

ฉันหลุดหัวเราะขำๆ "คุณนี่ตลกจัง"

"ไม่เท่าคุณหรอกน่า"

ฉันรู้สึกได้ถึงมิตรภาพที่กำลังงอกงาม ศิราภรณ์ดูราวกับเจ้าชายแสนดีที่ไม่ถือตัว เขารักเด็กจนถึงกับออกปากขอเป็นเพื่อนกับผู้หญิงโหมมๆ อย่างฉัน ชอบเขาจังแฮะ

กลับจากหาหม้อ ฉันขอล้างข้าวเย็นตอบแทนเขาที่ห้องของฉัน ศิราภรณ์ตกลงไม่อึดออด หลังอาหารฉันจัดของหวานให้เขา เป็นบรวานี่แสนอร่อย

จากร้านโปรดที่เชียงใหม่ ตกแต่งรอบจานด้วยสตอเบอร์รี่สีสดผ่าซีกกว่าสิบผลจากจังหวัดเดียวกัน

"คุณรู้ด้วยเหรอว่าผมชอบทานแบบนี้" เขาทำหน้าประหลาดใจยิ่ง

"เปล่า เพราะฉันชอบต่างหาก เลยอยากให้คุณลองทานดู บราวน์เจ้านี้เหนียวหนึบๆ หนึบๆ เคี้ยวกับสตอเบอร์รี่เปรี้ยวอมหวานฉ่ำๆ อร่อยมากเลย ปกติฉันทวงนะ เพราะกว่าจะได้ไปเชียงใหม่หรือฝากใครซื้อก็ยากเพื่อคุณนะนี่"

ศิรากรทำคิ้วขมวด จิ้มบราวน์กับสตอเบอร์รี่ใส่ปากอย่างไม่เื่องอะ คนที่เห็นฉันทานแบบนี้มักบอกว่าประหลาด ไม่มีใครเคยทำ

"บราวน์เจ้าเดียวกับที่ผมชอบแน่เลย ปกติผมก็ทานแบบนี้" เขาออกปากเมื่อกลิ้นคำแรกตามด้วยน้ำชาเย็นเจี๊ยบ "แต่ไม่บ่อยหรอกนะ เดี่ยวพุ่งยื่น"

มองเขาอย่างตื่นเต้น "ฉันลองทานครั้งแรกตั้งแต่เข้ามาหาวิทยาลัยใหม่ๆ แล้ว แต่ไม่มีใครทำตามเลยนอกจากเพื่อนสนิทคนหนึ่ง" คือจิรพัสนั่นเอง หมอนั้นชอบสูตรทานบราวน์ของฉันมาก

"สตอเบอร์รี่ช่วยตัดเลี่ยนบราวน์ได้ดี แลกนะที่คนอื่นไม่ชอบทานแบบนี้มั้ง" เขาว่าแล้วทานต่อ

ฉันมองยิ้มๆ รู้สึกชอบศิรากรเพิ่มขึ้นอีกแล้วสิ

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305107141.html>